

CĂLĂTORIE ÎN ȚARA SOARELUI RĂSARE (V)

de Silvia Constantinescu

Am ajuns la gara centrală din Tokyo în câteva minute pe jos. Toată gara strălucea de curățenie! Nu am văzut niciodată atât de multă lume cu genți "diplomat", care se deplasa tăcută, foarte repede, în toate direcțiile. Mersul pe stânga mă dezorienta și mă făcea să mă lovesc mereu de câte ceva, care, în loc să mă apostrofeze, să-mi spună cuvinte de ocară, îmi zâmbea și se apleca politicos. Această atitudine mă făcea să mă jenez și să mă străduiesc să merg pe stânga, dar credeți-mă, nu mi-a fost ușor, căci asta nu se deprinde într-o zi!

În gara aceea imensă, ticsită de lume, mi s-a părut foarte ciudat că nu am mai văzut și alți europeni. Pe locul indicat pe peron că trebuia să se deschidă ușa vagonului unde aveam noi locuri rezervate încă de la sosirea în Japonia, stateau deja la coadă, disciplinații, alți călători.

Impiegați îmbrăcați în costume curate și cu mânuși albe au anunțat venirea Shinkansenului, care avea să ne ducă la Kyoto. Întâlnirea cu Shinkansen-ul a fost foarte plăcută. Deși-l văzusem în filme și în fotografii, în realitate mi s-a părut mult mai nostim. Mi se părea că are ceva din fizionomia japoneză! Ne-am urcat în vagonul în care eram singurii europeni și, deși călătorii japonezi încercau să fie discreți, se observa că ne aruncau priviri curioase. Vagonul de clasa a 2-a, la care noi aveam bilete, era extrem de curat. Imediat ce trenul s-a pornit, ca la un semnal, toți călătorii și-au deschis gențile diplomat din care au scos celebra bento - o lădiță cu mâncare japoneză, potrivită pentru orice moment al zilei - și au început să mănânce. Despre aceste lădițe citisem în cărțile despre Japonia. Toată lumea știe că gențile diplomat nu conțineau documente secrete care să răstoarne ordinea lumii, ci lădița bento, mai importantă decât un document secret, căci ea rezolvă problema mesei a milioane de japonezi, nu numai a celor care călătoresc, ci a tuturor celor care lucrează de dimineață până seara.

Drumul până la Kyoto a durat circa 3 ore. Citisem că, la circa 30 de minute de la Tokyo spre Kyoto, putem admira, prin fereastra trenului, muntele sfânt Fuji și de aceea ne-am lipit privirea de fereastră și am așteptat să apară Fuji. Și Fuji nu mai apărea! Contrariați, am întrebat un călător japonez: "Când se vede muntele Fuji?" "Aaaa, Fujisan? Chiar acum. Uitați-vă pe fereastră!" Ne-am uitat, dar n-am văzut prin fereastră decât niște copaci în fugă trenului. Atunci, călătorul japonez ne-a indicat prin gesturi ce să facem să-l vedem pe Fuji: să ne aplecăm gâtul la 90°. Așa am făcut și deodată l-am văzut pe Fuji de la poale în sus, în depărtare, dar numai pentru o clipă. Fuji era în ceață! Nu pot să nu vă spun câteva cuvinte despre acest munte. Fujiyama, adică muntele Fuji, este, după cum spun japonezii, "muntele național", "muntele regal", "muntele sacru", "muntele misterios" la care în fiecare an se duc în "pelegrinaj" milioane de japonezi; Fujisan, cum i se adresează, într-o formulă de respect poporul japonez, cu vârful acoperit de zăpadă, proiectându-se pe cerul albastru, a inspirat și inspiră marii poeți, muzicieni și artiști plastici japonezi. Misteriosul Fujisan este de fapt un munte vulcanic, cu un con perfect, cu o înălțime de 3.778 de metri de la nivelul mării.

Conform tradiției, Fujisan și-a făcut apariția simultan cu lacul Biwa, într-o noapte în luna iunie în anul 286 î.Hr., în timpul împăratului Korei al VII-lea. Prima erupție ar fi avut loc în luna octombrie 684 e.Hr., în timpul împăratului Temmu al 40-lea, când a apărut o

Katsushika Hokusai: Fujisan cu cer senin.
Foto: © Phaidon Press.

nouă insulă, la nord-vest de o insulă Izu. Fujisan a avut 15 erupții violente, ultima erupție s-a înregistrat în 1707. Celebra gravură a lui Hokusai: Fuji cu cer senin, executată în 1823-24, care se află la British Museum, îl prezintă în toată splendoarea. Fujisan a devenit un simbol al Japoniei.

Vederi de la Palatul Imperial din Kyoto.
Foto: Silvia Constantinescu / © CR.

La ora 10 dimineața eram în gara centrală din Kyoto. N-am să vă povestesc despre istoria orașului Kyoto și nici a Palatului Imperial, căci a făcut-o cu mult mai bine arhitectul Octavian Ciupitu în numărul 2/2001 al CURIERULUI ROMÂNESC, doar am să vă reamintesc că Kyoto (Orașul Capitală) a fost capitala Japoniei de la 794 și până în 1868, când Tokyo (Capitala de Est) devine noua capitală a Japoniei. Actualul Kyoto Goshō (Palat Imperial din Kyoto),

este folosit acum doar pentru ceremonii; acest palat a fost luat în folosință ca reședință imperială oficială în anul 1331, în timpul împăratului Kogen și a domnit în el douăzeci și opt de împărați succesivi. Incendiile l-au distrus de mai multe ori; clădirile de azi au fost completate în 1855, unele dintre ele imitând stilul original al arhitecturii vechiului palat.

La Kyoto cădea o ploaie mărunță și rece. Retinusem o cameră deja din Suedia, la hotelul Gimmond, dar nu ne-am dus să lăsăm micul bagaj cu lucruri pentru o zi pe care îl aveam cu noi, ci am luat metroul direct către Palatul Imperial, unde trebuia să ne anunțăm dorința de vizită, în scris, cu cel puțin 30 de minute înaintea vizitei. Camera biroului de informații a muzeului Palatului

Imperial era o cameră cu multe birouri înghesuite, și spre mirarea mea (în țara computerelor!) fără nici un computer! Am completat un formular cu nume, adresă, etc. pe care o tânără femeie l-a înregistrat de mână, l-a stampilat (n-am văzut în 24 de ani în Suedia niciodată ștampilându-se vreun act, decât, poate, când se parafează contracte între state!) și apoi ne-a comunicat că vizitarea vechiului Palat Imperial (Sento Goshō), care trebui să aibe loc la ora 12, n-o putem face, căci Palatul Vechi era în reparație. Cum aveam de așteptat cam o oră și jumătate pentru vizitarea Palatului Nou, am luat un taxi până la hotel, unde am lăsat bagajul; am mâncat în cea mai mare grabă într-un birt, nici nu-mi aduc aminte ce, și, din nou cu un taxi, ne-am întors la Palatul Imperial. Intrarea a fost gratuită. Am așteptat circa 30 de minute, timp în care au început să vină și alți vizitatori, toți europeni sau americani. Ne-am strâns circa 20 de persoane. La ora unu fix a venit un bărbat tânăr, care ne-a dus într-o căsuță de lemn, neprimitoare și rece, în care era improvisat un mic stand cu cărți și alte suveniruri de vânzare. O singură carte despre Palatul Imperial în limba engleză! Se vedea clar că nu pe turismul din Europa și America se conta, ci pe cel intern sau asiatic.

Palatul Imperial constă din multe pavilioane, răspândite pe o arie de 27 de acri, deci o suprafață imensă pe care n-o puteam vedea în cele 60 de minute puse la dispoziție pentru vizită. Nu a fost voie să intrăm în nici un pavilion, ci doar să le vedem și să le fotografiem din afară. Fotografiatul a fost o problemă, căci toți vizitatorii din grup se pare că erau fie fotografi de profesie, fie amatori de artă, care cunoșteau mult despre acest palat și doreau să-și facă fotografiile proprii; aceasta făcea ca toți deodată să vrea să fotografieze pavilionul respectiv pentru care se acordau numai câteva minute, căci ghidul, imediat ce și-a spus povestea despre pavilionul respectiv, pleca mai departe; șansa de a rămâne în urmă ca să continui să fotografiezi era redusă, căci 3 paznici, îmbrăcați în gri, te mâneau de aclo. Eu mi-am arătat nemulțumirea direct și i-am spus ghidului că am venit din Suedia ca să vedem acest palat și de aceea dorim să avem timpul necesar ca să putem vedea și fotografia ce ne interesează. Cu părerea mea au fost de acord și ceilalți vizitatori. Ghidul și-a cerut scuze, aplecându-se de mai multe ori, dar ne-a spus că timpul de vizită este o oră și n-are ce să facă; le-a spus totuși paznicilor să ne lase mai mult timp să fotografiem. Asta a însemnat circa 25 de minute în plus!

(Continuare în numărul următor.)